

Arrest

nr. 98 419 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 18 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 17 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 18 september 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing genomen waarbij de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

« Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat er geen recente medische attesten voorliggen en er wel geen behandeling meer aan de orde zal zijn.

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval er wel dergelijke verslagen zouden voorgelegd worden, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attaché dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoekster.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende in totaal drie jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat geen recente medische attesten voorliggen, er dus wel geen probleem meer zal zijn en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijks halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het merendeel der attesten en de beslissing meer dan één jaar ligt, en bovendien geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

*Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 *ter* VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.*

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.

Verzoekster zou onmiddellijk de gevraagde bijkomende medische informatie bezorgd hebben.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht. »

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, *“ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”*, luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het verloop van het dossier kan afgeleid worden dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk verklaard werd en dat verzoekster derhalve geacht werden alle nuttige inlichtingen aangaande haar ziekte te hebben overgemaakt in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd toegepast op verzoeksters aanvraag. Het advies van de arts-attaché van 19 juli 2012 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat hij de door verzoekster gevoegde medische attesten beoordeelt. Zo stelt hij: *“verwijzend naar het medisch attest d.d. 22.07.2009 aan de hand van Dr. N. waaruit blijkt dat betrokkene op 17.07.2009 een curettage aan de onderging na een misval, verwijzend naar de attesten d.d. 26.06.2009 van de heer V, psycholoog, waarvan akte. Na analyse van dit medisch dossier valt er geen enkele actuele aandoening te weerhouden.”*

De Raad stelt vast dat het advies van de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk lijkt voor wat betreft het eerste medisch attest dat door verzoekster werd bijgebracht. Een curettage is immers een éénmalige handeling en in die zin een aflopende behandeling. Wat betreft de attesten van 26 juni 2009 waarnaar de arts-adviseur verwijst, stelt de Raad vast dat in deze attesten wordt aangegeven dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en dat zij nood heeft aan psychiatrische behandeling en psychologische begeleiding en in die zin dient opgevolgd te worden door een psychiater en psycholoog. Tevens wordt aangestipt dat de duur van de behandeling onbepaald is.

Verzoekster is van oordeel dat, indien de arts-adviseur meende dat hij niet over voldoende actuele medische gegevens beschikte, hij deze ofwel had kunnen opvragen ofwel haar zelf had kunnen onderzoeken, zoals dat wettelijk is voorzien.

Nu in minstens één van de medische attesten wordt vermeld dat de behandeling van onbepaalde duur is, is het inderdaad in strijd met de motiveringsplicht om zonder meer te stellen dat geen enkele actuele aandoening kan worden weerhouden. Het standpunt van verweerder komt erop neer dat hij geen uitspraak moet doen over de ernst van de aandoening waarvan melding wordt gemaakt in medische attesten die bij de aanvraag worden gevoegd louter omwille van het feit dat hij zelf heeft getalmd met de beoordeling van de aanvraag. Het gegeven, *in casu*, dat de medische attesten dateren van 2009 en dus meer dan drie jaar voor de beoordeling -niet de indiening- van de aanvraag kan niet volstaan om deze aanvraag af te wijzen, gezien het tijdstip van beoordeling van de medische attesten volledig bepaald wordt door verweerder en uit de betrokken medische attesten alleszins is gebleken dat, zoals reeds gesteld, het gaat om een kwaal waarvoor de duur van de behandeling onbepaald is en daar aldus m.a.w. uit de betrokken medische attesten niet blijkt dat verzoeksters aandoening een tijdelijke aandoening is of een aandoening die slechts tijdelijke opvolging behoeft of een op korte termijn geneesbare aandoening is of aandoening waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet.

Het is dan ook in strijd met het motiveringsbeginsel om in het licht van de aangegeven behandelingsduur een aanvraag ongegrond te verklaren op grond van de loutere vaststelling dat er geen enkele actuele aandoening kan worden weerhouden, daar waar verweerder zelf het tijdstip van beoordeling van de medische attesten bepaalt en daar waar verzoekster nooit gevraagd werd recente informatie over te maken.

Het enig middel is derhalve gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de materiële motiveringsplicht. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel, net als van de overige middelen, geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 18 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU